

Kara McDowell

Pe un drum sau altul

Traducere din limba engleză
de Camelia Ghioc

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial:
Magdalena Mărculescu
Redactare:
Carmen Botoșaru
Design și ilustrație copertă:
Andrei Gamarț
Director producție:
Cristian Claudiu Coban
Dtp:
Vlad Condur
Corectură:
Roxana Nacu
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCDOWELL, KARA

Pe un drum sau altul / Kara McDowell; trad. din engleză
de Camelia Ghioc. — București: Editura Trei, 2021
ISBN 978-606-40-0969-2
I. Ghioc, Camelia (trad.)
821.111

Titlul original: One Way or Another
Autor: Kara McDowell

Copyright © 2020 by Kara McDowell

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0969-2

*Mamei mele,
care m-a dus să văd filmul Mesaj pentru tine
când aveam nouă ani,
care m-a crescut cu comedii romantice
și care m-a încurajat întotdeauna să visez*

21 decembrie, ora 20:25, Gilbert, Arizona

Fitz Wilding e un idiot și un dependent de iubire, iar eu i le înlesnesc și pe una, și pe alta.

Să mă dau jos din mașină? Sau să rămân în mașină?

Creșterea bruscă a ritmului cardiac este, ca de obicei, primul semn că ceva nu e în regulă.

Nu, nu e adevărat. Scrisoarea din buzunarul de la spate al pantalonilor și faptul că am simțit impulsul nestăpânit să o scriu, astea sunt *primul* semn. Galopul inimii e inevitabilul efect secundar al faptului că o să-l văd pe Fitz. Și al unei decizii dificile.

Ploaia torențială s-a transformat într-o burniță mărunță, așa că pornesc ștergătoarele pe parbriz. Luminițele intermitente de la restaurantele din apropiere aruncă o strălucire galbenă tulbure pe pavajul lucios. Am stins farurile acum trei cântece și jumătate, când am intrat în parcare, fiindcă nu am vrut ca el să mă vadă. Nu *vreau* să mă vadă. Nu, până nu mă hotărâsc ce o să fac cu scrisoarea.

Să mă dau jos din mașină?

Să stau în mașină?

Telefonul bâzâie, anunțându-mă că am un mesaj de la Fitz, iar palmele îmi sunt scăldate de transpirație rece. **Nu mai trage de timp, Collins. Nu e chiar așa de frig.**

Și imediat: **Mor.**

M-a prins. Zâmbesc fără să vreau, în timp ce-i răspund prompt: **Nu mori.**

Bietul Fitz! E întotdeauna atât de teatral!

Scot cheile din contact și deschid portiera lăsând să intre aerul rece de decembrie. E tentant să mă simt dezamăgită de mine, mai ales că mi-am petrecut seara în camera mea, compunând cea mai inutilă scrisoare de adio din lume, dar iată care e realitatea: nici nu s-a pus vreo clipă problema să am de ales. M-a rugat să vin, așa că bineînțeles că aveam să vin. Așa fac cei mai buni prieteni.

Îmi trag mânecile puloverului peste mâini și traversez încet centrul luminat festiv al orașului Gilbert. În vitrinele magazinelor sunt atârinate luminițe de Crăciun și stâlpii de iluminat de pe stradă se fălesc cu o duzină de ghirlande asortate. Fiecare cărămidă și fiecare ochi de geam emană bucurie și veselie, contrastând dramatic cu senzația de greață măloasă care îmi bălțește în stomac.

În ciuda pasului meu de melc, ajung într-o clipă la turnul de apă. Categorie n-a durat suficient cât să fi apucat să iau o decizie. Mă opresc brusc în fața scării care urcă până la înălțimea unui bloc cu patru etaje.

Să urc sau să nu urc?

Încă o decizie de luat. Fac un inventar al simptomelor mele fizice. Ritm cardiac crescut? Bifat! Palme transpirate? Bifat! Buze amorțite? Încă nu.

Până la urmă, s-ar putea să evit atacul de panică.

— Paige!

Îmi dau seama după voce că Fitz zâmbește. Abia reușesc să deslușesc în beznă cozorocul șepcii lui de baseball ițindu-se peste marginea platformei de pe care se uită în jos, la mine.

— Ai grijă, scara e alunecoasă.

— Dacă mor din cauza ta..., bombăn punându-mi piciorul pe prima treaptă și începând să urc.

— O să servesc lumea cu viermișori de jeleu la înmormântare.

Îmi aruncă zâmbetul lui amețitor și iritarea începe să mi se topească. Când ajung sus, cu o mână îmi ține o umbrelă deasupra capului și cu cealaltă mă ajută să pășesc de pe scara udă pe platformă.

— Stai așa, îmi spune el înainte să apuc să mă așez.

Își scoate geaca și șterge un loc pe marginea îngustă din aluminiu, unde să stau. După care ne așezăm unul lângă altul, cu picioarele atârând în noapte, sprijiniți de cimentul rece.

— Având în vedere că mă aflu aici, presupun că lucrurile nu au mers bine în seara asta, spun.

— Nu, n-au mers, încuviințează, cu chipul din nou mohorât și posac.

— Și care era planul?

O pală de vânt șuieră prin copacii din jur. Fără geaca acum udă flească, i se face pielea de găină pe antebrațe. Mă prefac că nu observ.

— Trebuia să fie romantic, mormăie el frecându-și fața cu palmele.

— Ploaia e obligatorie în orice scenă romantică, spun înțeleghătoare. Ce s-a întâmplat?

— Am legat-o la ochi. I-am spus că am o surpriză pentru ea. Am pregătit un ditai picnicul.

Arată către coșul ud de lângă el, plin cu sendvișuri îmbibate de apă și chipsuri fleșcăite.

— Când colo, îi e îngrozitor de frică de înălțime.

Nu mă pot abține și izbucnesc în râs. Fitz creează tot timpul scenarii romantice alambicate, însă cel puțin jumătate din ele se duc de râpă în mod spectaculos; 50% e în general o rată de succes foarte bună, dar nu e tocmai impresionantă când e vorba de gesturi grandioase.

— Și tu n-ai știut? întreb.

O ușoară roșeață îi răsare în obraji.

— Nu e de mirare că ți-a dat papucii.

El și Molly erau împreună de șapte luni și zece zile, adică mai mult decât suficient timp ca să descopere de ce îi era cel mai frică prietenei lui. Dar partea asta o țin pentru mine. Nu vreau să știe că îi țin socoteala.

— Care e problema cu mine? De ce mi se tot întâmplă asta?

Tonul lui e plin de jale, dar adevărul care se simte dincolo de cuvintele lui îmi rupe inima.

Instinctul îmi spune să-l apuc de umeri și să-i spun: *Nu. Tu ești perfect. Fetele sunt cele care au o problemă.* În schimb, îmi țin mâinile acasă și spun:

— Poate că te străduiești prea tare.

— Ce vrei să spui? pufnește el. Cum adică mă străduiesc prea tare? Cum este să te străduiești prea tare pentru ceva sau cineva pe care îl vrei cu adevărat?

— Nu mă întreba pe mine! Eu nu mă străduiesc să obțin nimic din ce-mi doresc.

Vreau să fie o glumă, dar e prea adevărat ca să fie amuzant.

Poate că până la urmă a fost o idee proastă să vin aici în seara asta.

O persoană normală ia 35 000 de decizii în fiecare zi. Am citit asta undeva și mi-a rămas în creier, fiindcă... cifra asta? E imensă. Copleșitoare. Paralizantă. Suficientă ca să mă facă să stau toată ziua în pat, cu pătura trasă peste cap. Am mai citit și că oamenii care au succese uriașe, precum Barack Obama și Mark Zuckerberg, poartă în fiecare zi aceleași haine ca să evite deciziile obositoare.

Extenuarea decizională e ceva ce înțeleg. O simt până în adâncul sufletului. De exemplu, la școală. Nu m-am putut hotărî la ce curs facultativ să mă înscriu anul ăsta. Teatru? Olărit? Limbajul semnelor? Dacă destinul meu e să devin o sculptoriță celebră, dar îmi irolesc talentul recitând versuri prost memorate din Shakespeare? Sau dacă mergând la cursurile de olărit, care sunt a patra oră, o să fiu nevoită să iau masa la altă oră decât toți prietenii mei și o să ajung să mănânc tot anul singură, în baie? Sau dacă e o scurgere de monoxid de carbon pe coridorul cu laboratoarele de lingvistică și toți elevii de la cursul de limbajul semnelor mor la prima oră? Sinistru. Dar posibil.

— Credeam că ea e aleasa, spune încet Fitz lăsându-și capul pe umărul meu.

Simt cum mi se rupe inima. Nu fiindcă vorbește despre altă fată. M-am obișnuit de-acum cu asta. Ci fiindcă poate *să-și pună capul pe umărul meu* fără să fie cuprins de flăcări. Mie îmi tremură mâinile și inima îmi bubuie să-mi spargă pieptul fiindcă stau așa de aproape de el. Pe când el mă atinge nonșalant, fără să simtă nimic; când o să se uite diseară la înregistrarea din aplicația lui cardio, acest contact fizic nici n-o să fie înregistrat printre creșterile de ritm cardiac.

— Aleasă ca să ce? mă răstesc.

Volumul de energie pe care îl consum ca să-mi ascund gelozia sau nesiguranța când vorbește despre alte fete ar putea lumina un oraș, dar în seara asta, cu scrisoarea în buzunarul de la spate, masca îmi alunecă de pe chip.

— Ce credeai? Că o să vă căsătoriți și o să faceți niște bebeluși superbi?

Modelele de viață ale lui Fitz sunt doi părinți grețos de îndrăgostiți unul de altul și trei surori de 20 și ceva și 30 și ceva de ani, iar toți aceștia l-au crescut servindu-i un regim constant de comedii romantice din anii '90. Normal că se împiedică la tot pasul de idile și că încearcă permanent să se autodepășească, încercând să pună la cale cel mai grandios gest romantic din istoria poveștilor de dragoste. Oricare alt tip, mai puțin binecuvântat ca aspect fizic decât Fitz și cu rezultate sportive mai slabe decât el, ar fi luat la mișto fără milă în vestiarul băieților pentru obsesia lui cu poveștile de amor. Dar așa, aproape toată lumea pe care o cunosc (inclusiv băieții) a fost îndrăgostită la un moment dat de Fitz.

Molly nu e prima fată pe care a considerat-o „aleasa” lui și n-o să fie nici ultima. Sunt groaznic de geloasă. Invidia îmi țâșnește, practic, prin toți porii, ca o otravă verde. Nu doar din cauza celorlalte fete (deși și de-asta), ci pentru că inima lui e neînfricăată. Asta iubesc cel mai mult la el.

Asta urăsc la fel de mult.

— Așa-i că e superbă? spune Fitz cu nostalgie.

Nu asta era ideea! Îmi dau voie să-mi dau ochii peste cap, recunoscătoare cerului întunecat că îmi ascunde gestul.

— Care-a fost lovitura de grație? Înălțimea, ploaia sau nefericita combinație a ambelor?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Ridică capul și își face de lucru cu brățara de fitness. Antrenorul echipei de baseball a școlii îi obligă pe toți jucătorii să le poarte, chiar și în afara sezonului.

— De când? întreb, luată prin surprindere de abaterea de la scenariul obișnuit.

Acum vine de obicei partea în care îmi relatează fiecare cuvânt și mesaj crud, descriind în detalii chinuitoare cum îi curgeau lacrimile pe față în timp ce țipa la el sau îl săruta sau ce s-o mai întâmpla în timpul unei despărțiri.

Fitz se uită la mine pe sub gene și mi se taie respirația. De ce *încă* mi se mai taie respirația? De parcă aș fi una din fetele alea din filmele lui. Când o să accepte creierul meu că nu eu sunt eroina din idila lui Fitz? Expresia de pe chipul lui trece de la amărâtă la serioasă, în timp ce mă fixează cu ochii lui albaștri. Chiar și după atâta timp, o singură privire de-ale lui face să mi se strângă stomacul și să mi se usuce gura. Și deodată îmi vine să ard scrisoarea din buzunar, în care enumeram toate motivele pentru care nu mai putem fi prieteni. E haotică și mă face vulnerabilă, nu omite niciun detaliu chinuitor, în esență spune cam asta: urăsc că îl iubesc așa de mult. Pentru prima dată în seara asta, sunt sigură că n-o să-i dau scrisoarea, fiindcă nu vreau să trăiesc într-o lume în care nu se uită la mine ca acum.

— Vrei să vezi ceva mișto? mă întreabă scoțându-și telefonul.

Proasta dispoziție i se risipește, apoi dispare și tensiunea ciudată dintre noi. Deschide aplicația meteo și afișează prognoza pentru Williams, Arizona, un orașel de munte de lângă granița nordică a statului Arizona, unde familia lui Fitz are o cabană. Simboluri de fulgi de zăpadă încep a doua zi după Crăciun și continuă tot restul săptămânii.

— Vrei să mă omori cu zile? gem eu plină de invidie.

Ca pentru orice copil născut și crescut în Gilbert, zăpada e doar un basm pentru mine. E reală doar datorită povestirilor lui Fitz.

— Știu că mai sunt câteva zile până atunci, dar... Crăciun fericit!

— Poftim?

— Țsta e cadoul meu pentru tine, arată el către ecran.

— Cum adică?

— Era și timpul să-mi îndeplinesc promisiunea.

Îmi cercetează privirea, căutând răspuns la o întrebare pe care nu a pus-o. Gândul îmi zboară pe loc către o noapte de acum doi ani. Încep să-mi ardă obrajii în ciuda frigului care îmi ciupește pielea. Mă întreb dacă și el se gândește la același lucru.

— Tu vorbești serios?

— Știu că nu e tocmai Veneția, dar...

— Cui îi trebuie Veneția?

Îmi încleștez mâinile pe balustrada din fața noastră ca să nu mă reped să-l strâng în brațe. Ar fi o încălcare majoră a regulilor mele.

Regulile mele de atingere sunt acestea: mi-e permis să îl ating numai dacă atingerea e:

– accidentală (îmi ciocnesc genunchiul de al lui când ne uităm la un film);

– utilă (îi scutur o găză din păr);

– necesară (îi trag una în umăr când mă calcă pe nervi).

Poate ar trebui să adaug încă o categorie pentru atingeri spontane, impulsive, imposibil de controlat. La câte categorii ar trebui să mă rezum ca să nu fie prea multe?

— Ție, spune Fitz atrăgându-mi atenția din nou către conversația noastră. Ți trebuie Veneția și Florența și Milano și Roma. Și vorbim doar de o singură țară.

— Bine, bine, am priceput, izbucnesc în râs, cuprinsă de exaltare la gândul de a-mi petrece vacanța de iarnă cu el și familia lui.

— Nu pot să-ți ofer locurile alea, dar pot să-ți arăt un orașel acoperit de zăpadă, de la intrarea în Marele Canion. Te bagi?

Își freacă ceafa cu palma, gest care-i trădează fără echi-voc nervozitatea. De parcă aş putea să refuz.

— Normal! Nu mă aștept să-mi dăruiești pe tavă toată Europa, spun râzând din nou, căci ar fi de-a dreptul ridicol să strâmb din nas la cabana lui, pe motiv că nu e cocoțată în Alpii elvețieni.

Fitz știe cel mai bine cât de profund și intens e dorul meu de ducă. Când stau seara întinsă în pat, înconjurată de poze rupte din reviste de călătorii, îmi imaginez viitoare vieți ca ucenic la o fermă din Montana și păstor la oi în Irlanda și vânzător de churros în Spania. Habar n-am dacă-mi plac oile, ori măcar churros, dar nimic nu îmi stâr-nește mai rapid un atac de panică decât conștientizarea faptului că, dacă sunt extrem de norocoasă, o să am parte de una din aceste viitoare vieți imaginate.

Una.

Mă paralizează gândul că dacă aleg să intru pe o ușă, înseamnă, practic, că închid alte 50 sau 100 sau un milion de uși.

— Când pleci? întreb.

— În seara asta. Bagajele sunt în mașină. Vin să te iau a doua zi după Crăciun; facem cale întoarsă și ajungem acolo înapoi înainte să vină zăpada.

— *Zăpada!* scutur din cap încă uluită. Îmi trebuie haine speciale ca să nu mor congelată?

— Surorile mele au destule. Poți să împrumuți de la ele.

— Dacă mama o să fie de acord — și știi că o să fie —, ne vedem peste câteva zile.

Mă ridic având pe chip un zâmbet larg, imposibil de stăpânit. Îmi doresc de o mie de ani să merg la cabana lui Fitz și, deși m-a invitat de mai multe ori vara, programul nostru nu s-a potrivit niciodată. Până acum.

— Ce-ai acolo?

Fitz smulge scrisoarea din buzunarul de la spate al pantalonilor mei și ridică dintr-o sprânceană când își vede numele mângălit pe plic.

— Hei!

Mă reped să i-o iau și alunec pe aluminiul ud. Dau din mâini în aer căutând un punct de sprijin și palma îmi alunecă pe balustrada de metal.

— Hopa!

Mă prinde de talie, ajutându-mă să-mi găsesc echilibrul.

— Ești OK?

Aprob din cap, fiindcă mi s-a tăiat respirația și tremur prea tare ca să pot spune ceva.

— Dumnezeuule mare! Am crezut că o să cazi.

Întoarce încheietura în sus și vedem amândoi cât de mult i-a crescut pulsul.

— Și eu.

Ia încet o mână de pe talia mea și mă apasă ușor cu două degete pe gât, ca să-mi ia pulsul. Aproape că mi se oprește respirația. Pe chip îi apare un surâs leneș.

— Mamă, *chiar* că te-ai speriat!

— Mda, aprob, gândindu-mă că senzația degetelor lui calde pe pielea mea rece are mai mult impact asupra pulsului meu decât sperietura căzăturii.

Își lasă mâna jos, dându-mi drumul.

Ne uităm amândoi peste margine, măsurând cu privirea distanța de 15 metri până jos.

Să mă dau jos din mașină sau să rămân în mașină?

Să urc sau să nu urc?

Să-i spun sau să nu-i spun?

Ei, asta e problema mea cu deciziile. În clipa asta aș putea fi făcută terci pe cimentul ud, e imposibil să-mi dau seama care e motivul. Să fie din cauză că Molly i-a dat papușii lui Fitz? Din cauză că am venit aici fie ca să pun capăt prieteniei noastre, fie ca să îl mai înveselesc? Din cauză că am urcat în acest turn?

Când se întâmplă ceva rău, vreau să știu care e cauza, cine e vinovat. Urăsc labirintul mlăștinos de regrete nesfârșite care apare atunci când nu știi.

— Deci?

Trag aer în piept, pregătindu-mă sufletește pentru drumul înapoi în jos, pe scară.

— Ne vedem după Crăciun?

— Dacă nu mă lași iar cu ochii în soare, spune încet.

Mă uit surprinsă în ochii lui. Nu vorbim *niciodată* despre noaptea aceea și acum nu prea știu ce să spun.

— Las-o baltă, spune clătinând din cap. Ne vedem după Crăciun.

Iartă-mă. Am greșit. Îmi pare rău.

Aș putea spune oricare dintre aceste lucruri și aș fi sinceră. Dar inima îmi bubuie în piept, mâinile-mi tremură și am prea puțin curaj ca să rostesc vorbele cu voce tare.

Mintea îmi gonește cu viteza luminii în timp ce refac traseul în sens invers: pe scară în jos, pe lângă ghirlandele cu lumina lor caldă și în mașină. Tot drumul până acasă mă gândesc la decizii, și paralizie, și regret și abia când intru pe

aleea din fața casei îmi dau seama că cea mai mare tragedie a serii nu a fost că era să cad de pe turnul de apă.

Ci faptul că scrisoarea a zburat lângă Fitz.

21 decembrie, 22:05, Gilbert, Arizona

Trec în revistă momentele care mi-au distrus viața.

Atacul de panică făcut în fața colegilor când aveam 14 ani.

„Furtuna de zăpadă“ de la 15 ani.

Aceea e noaptea în care am fugit de Fitz, distrugând orice șansă pe care am fi putut-o avea de a fi împreună.

Și azi. Ziua când am făcut praf cea mai bună relație din viața mea, cu o foaie ruptă dintr-un caiet și o decizie pripită pe care nu o pot lua înapoi.

Cataloghez aceste momente ca să le pot retrăi ușor, datorită SDM — prescurtare pentru „secretarul din mintea mea“. E un tocilar musculos, poartă ochelari rotunzi care-i dau un aer tragic de nătâng și îmi face viața un coșmar cu listele lui interminabile de feluri în care viața mea ar putea să facă implozie, transformându-se într-un mare rahat pârjolit de flăcări.

Asta nu înseamnă că sunt ciudată. (Sunt aproape sigură de asta.) Îmi închipui că toți avem voci în cap, care șoptesc sau urlă anumite lucruri, care ne spun ce să facem și de ce.